

Vlak uháněl nocí a pomalu už začínalo svítat, Alisa ale pořád nemohla usnout. Bylo jí sedm a víc teď nikomu neřekala. Než mluvit, to se raději dívala z okna, jak ubíhá cesta a jak se krajina mění z kopců na rovinu a z zpátky.

Ještě včera seděla doma a dívala se z okna na krmítko s ptáky, kteří co chvíli prchali na stromy, a když se nic nedělo, po jednom se vraceli zpátky. Máma s tátou za jejími zády trochu uraženě uklízeli hračky. Sojky, sýkorky, vrabci. Měla by jim jít pomoci, říkali. Když včera musely s maminkou narychlo odjet, nechala stát na koberci vysokou věž z kostek a teď přemýšlela, jestli tam ještě pořád stojí. Až přijde domů, shodí ji, usmyslela si.

Drncání po kolejích náhle změnilo tón, když se posuvné dveře otevřely a dovnitř vletěl hopík. Všichni v kupé se rozesmáli. Alisa seskočila z velké popraskané sedačky, na kterou se jí při sezení vešly celé nohy, a splašený hopík chytila. Mohl by se vlaku zakutálet někam hluboko dovnitř, odkud se ozývalo *tudum tudum*, a to by byla škoda, říkala si a špulila při tom rtík. Hopík, taková vzácnost! Hrál a byly na něm cítit rýhy od častého hopkání.

1

Hopíky jsou různé, pomyslela si, některé mají na sobě obrázek, ale obrázky se brzy omrzí a taky poškrábají. Jiné jsou třeba jednobarevné, nevyjadíjí moc vzácné, ale když si člověk na nějaký zvykne, přiroste mu k srdci. A potom jsou taky různé duhově a průhledné, s bublinkami nebo s něčím zataveným dovnitř, třeba s kačenkou. Takové hopíky mívají bohaté děti.

Alisa se už už chtěla podívat, jaký hopík má v ruce, když na její ještě sevřenou pěst dosedly čtyři chladivé prsty a jeden teplý, ofačovaný.

Buď láska, vrať mi ho, zaprosil veselý chlapecký hlas a ruka se váhově stáhla zpátky.

Tak Alisa poznala Kala, nohatého kluka s černými kudrnami. Oba cestovali s maminkou a Kalo ještě z částí své vesnice. Tátové zůstali doma, aby to tam prý pohlídali.

Alisa otevřela dlaň: hopík byl bílý! *Zkus ho*, kývnul na ni Kalo a zasmál se, jako když v krabičce zachrastí poklad. Švihnout něčím o podlahu, to přesně Alisa potřebovala! Kulička se odrazila kolmo do stropu, ale roh zářivky ji nečekaně poslal k oknu a odtud skočila jedné babičce do aktovky. Ještě že bylo okno zavřené! To byla legrace! Po chvíli společného házení si slíbili, že jinak než spolu už z vlaku nevystoupí.

2

Děti si hrály, Alisina máma rozmlouvala s Kalovou vesnicí a vlak jel dál a dál. *Tudum tudum*. Občas se záhadně měnily lokomotivy, pořád se měnila nádraží a měnilo se počasí. Někdě se smál a někdo plakal. Lidé se občas objímali. Doutnající haldy listů v jarních zahrádkách žhnuly, když jel vlak kolem, a jejich žár byl cítit ve tváři i přes sklo.

Při odjezdech z různých nádraží to všemi vždy trochu cuklo, ale Kalo s Alisou to přeháněli a bořili se do operadel jako na odstředivém kolotoči.

Potom zas, když už se jelo, zavádl v kupé stav beztlíže:

Tady vesmírná stanice. Jak se máte, Hústone? To si pak hráli vysoko na mřížích se zavazadly, zkoumali vzhůru nohama koš pod oknem a vycvakávací stolky.

Z dlouhé chvíle vybírali, kde by chtěli vystoupit a žít.

Spolu, samozřejmě. Kalo hledal potoky a louky, Alisa sídliště a řeky, nejlíp ale všechno pěkně dohromady. Občas si hráli i na to, že tentokrát vystupují doopravdy. Při skřípění brzd nesnesitelně vřískali, jako by se to v tu chvíli smělo, a potom rychle prchali z kupé ven před dospělými.

Jednou takhle ve stanici Praha hlavní nádraží vystoupili na

3

perón, a než se stačili otočit po máměch a po vesnici, stála před nimi jakási báječná plavovláška ve slušivém kloboučku a s modro žlutou cedulí.

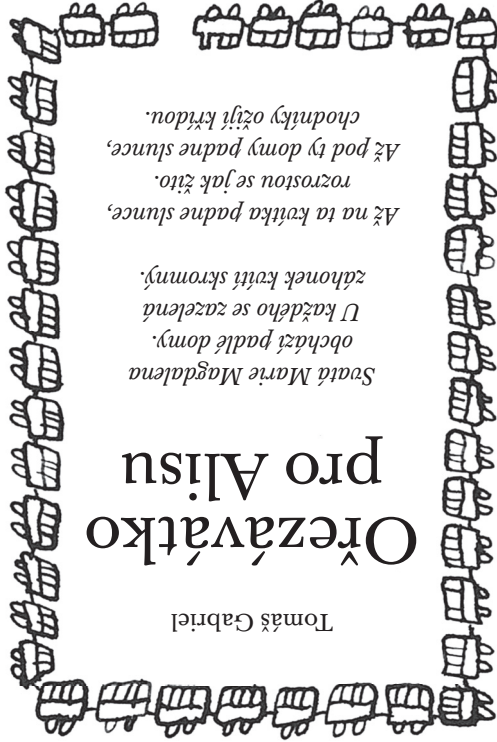
Nejdřív se ani nehnuli. Co po nich chce ta paní? Za chvíli se s ní ale už dobře znali, tiskli si různé veliké ruce, měnili kamínky od cesty za QR kódy na pohádky a přes okna vlaku ji seznamovali se všemi ostatními. *Tohle jsou naše mámy!* Nakonec jí však museli prozradit, že si na to vystupování jen hráli.

A nemůžete jet s námi? zeptala se Alisa té paní. *Nemůžu, ale něco vám dám. Abyste si mě pamatovali*, řekla a s úklonou podala Alise svůj květovaný klobouk, že už je odeděť její. Paní chvíli přemýšlela, co by ještě dala Kalovi, až si nakonec odepnula z krku řetězek se zlatým ořezávkem a spustila mu jej do dlaní.

Nastoupili do vlaku a mávali. Alise začal cukat rtík. Kalovi zase spadnul hopík a skočil do rohu červené sedačky. I kdyby teď odjžděli do bůh ví jaké dálky, přibýlo jim další místo, kam by se jednou chtěli vrátit: do Prahy, na to nádraží.

Okno se začalo hýbat a podlaha s ním, Alisa s Kalem však stáli. Chytili se sedačky, aby taky zrychlili: takovým způsobem cestovali. Drželi se a mávali. Mjeli ještě holé stromy obsypané krmítky a ptáky. Zvonci, sýkorky, vrabci. Domy se změnily na výrobní haly a potom už Kalo zatáhl záclony.

4

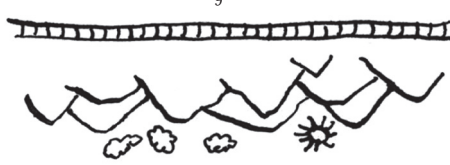

5

6

Poleční mraky odkrýly slunce, které do kupé zazářilo jako do želeč ovocného dortu, ale nepromazdilo nikoho. Kalo ořezávků krátce seřtel, a zase je čtyřmi chladnými prsty a jedním Alisa jedno ze svých obilných slov. Potichu se vyptávali ze spícího kupé do uličky, kde na ně čekala stará vlčice. Ochočena, ale s neznámým jménem. Rozběhli se za ni pod nohama lidí spících ve stroje, že je dovede na konec vlaku, vícce ale hned v dalším vagonu zahnila do kupé, odkud se ozývala hudba a zpěv. Kalo tam nejdřív hodil hopík, a když se ozval smích, vešli. Celý vagon šel za nimi, obě dvě mámy i s celou vesnicí, a když se všichni rozepjali, nebylo poznat, u koho v kupé se ocitli.

9

Lidé ve vlaku pomalu ustnali. Alisa si nasadila klobouk a udlala se ma: přikryl jí hlavu až po nos! V tom přitmi byl zvláštní, duj křid. Chtěla s vlastním dechem a také s vůni vlasů té paní. *Podvej, jsou tu dva její vlasy*, pňžčila klobouk i s objevem Kalovi. Mohl být o něco menší, říkala si pro sebe, i když si s ním zase připadala trochu dospělejší. Chtěla být dospělá a chtěla si sama vybrat, kde vystoupí a s kým. Když Kalo zpozoroval, že ji zase začíná cukat rtík, sundal Alise klobouk a podal jí své ořezávků. *Ty jo, fakt ze žláta!* třetili na ně oči. Zkusili jí smí, spolu ořezat obyčejnou tužku, kterou vyřáhlil z kapsy jedné chrápající sousedky – oba si totiž nepochali pastelky doma. Šlo to! Chvíli si pak spolu kreslili na chvějící se podlaze, a když jim došel papír, přišel čas ořezávků vrátit Kalovi. Třpytlo se jako šperk a libilo se v celém spícím vlaku všem, Alise ale ze všech nejvíc. Jemně je vozila Kalovi do dlaně a v duchu je proměnila na amulet štěstí. Vlak stavel v další stanici, zatímco odložený klobouk spocíval na spící hlavě Alisiny mámy, optěný o ladhoun linku jgřlho oboci.

5

